

OPGAVESKRIVNING: LITTERATURLISTE, HENVISNINGER, CITATER

Litteraturlisten (eller bibliografien) i slutningen af en opgave og henvisningerne inde i opgaven er helt centrale for en akademisk opgave og afhandling. Derfor er litteraturlisten og henvisningerne ofte noget af det første, en bedømmer ser på i en opgave og dermed danner sig sit første indtryk af opgaven. I litteraturlisten er samlet væsentlige informationer om, hvordan emnet er grebet an, hvilke kilder og hvilke diskussioner opgaven inddrager, og, ikke mindst, hvilket ambitionsniveau, opgaven anlægger. Hvis der fortrinsvis eller udelukkende er ældre eller nye litteratur, litteratur udelukkende på dansk eller litteratur på flere forskellige sprog, de mest tilgængelige håndbøger eller specialiserede opslagsværker etc. Alt dette giver en fornemmelse af opgavens karakter og niveau. Samtidig giver selve den typografiske opstilling af litteraturlisten et indtryk af, om forfatteren har sans for systematik og konsekvens. Sjusk og inkonsekvens mht. litteraturlisten og henvisningerne kan, retfærdigt eller ej, give et indtryk af generel sjusk og manglende konsistens. En bedømmer kan og bør naturligvis til en vis grad kunne se bort fra formelle træk og koncentrere sig om indholdet i opgaven, der er det vigtigste. Men det er fornuftigt ikke at udfordre bedømmerens tolerance og tålmodighed. Og det hører med til en akademisk uddannelse at tilegne sig professionalisme, hvad der har med det formelle at gøre.

Litteraturlister og henvisninger kan opstilles og formuleres på mange måder, og faglige og nationale traditioner og de enkelte undervisere kan have hver deres ide om, hvordan det bør gøres – lige som tidsskrifter og redaktioner typisk har. Men det er uhensigtsmæssigt, at studerende skal lære en ny måde at skrive en henvisning eller opstille en litteraturliste på, hver gang de har en ny underviser, der skal rette deres opgave. Her følger derfor en anbefaling af en facon, som følger den standard, der anvendes i *Religionsvidenskabeligt Tidsskrift*, der udgives på Det teologiske Fakultet ved Aarhus Universitet.

1. Bibliografier / litteraturlister

2. Litteraturliste/bibliografi

- Litteraturlisten opstilles alfabetisk ud fra den først anførte forfatters efternavn.
- Hvis der ikke er nogen forfatter, bruges selve bogtitlen på forfatterens plads.
- Der gælder særlige regler for angivelse af Bibelen og andre religiøse og kulturelle hovedkilder.

LISTEN BØR INDEHOLDE:

1. Efternavn, derpå fornavn på forfatteren eller på forfatterne, hvis der er tre. Hvis der er flere end tre, kan man nøjes med at medtage den alfabetisk første og skrive *et al.* (forkortelse for latin *et alii*, 'og andre') (se Eks. 6). Herefter skiftes til ny linje.
2. Årstal på udgivelsen. Herefter tabulatorindryk.

3. Titel på udgivelse: Hele udgivelser kursiveres; hele udgivelser er enkelte bøger, antologier, leksika, numre af tidsskrifter (se Eks. 1).
4. Titler på dele af hele udgivelser, dvs. artikler i tidsskrifter, i leksika og antologier, sættes i anførselstegn, hvorefter titlen på udgivelsen (antologien, tidsskriftet, leksikonet) angives med kursiv (se Eks. 2-4).
5. Hvis titlen er et tidsskrift, da anføres tidsskriftets årgangsnummer.
6. Hvis bogen indgår i en serie, kan denne også anføres (se Eks. 5); seriens navn kursiveres ikke.
7. Forlag: angives ved bøger, men normalt ikke ved tidsskrifter. Oplysningen om forlaget kan være en vigtig, om ikke afgørende, oplysning om bogens karakter: om den fx er udkommet på Oxford University Press eller på Børges hjemmeforlag.
8. Sted: den by, hvor forlaget hører hjemme (*ikke* trykkeriets hjemsted: bøger udgives sjældent i Viborg eller Gylling, men mange bøger trykkes der!); hvis der angives flere steder / byer, kan man nøjes med at tage det først angivne.
9. Sidetal, hvis det drejer sig om en artikel i et tidsskrift eller en artikel i et leksikon eller i en antologi.

Eks. 1: Eksempel på bogtitel:

Pals, Daniel L.
2006 *Eight Theories of Religion*, Oxford University Press, Oxford.

Eks. 2: Eksempel på artikel i et tidsskrift:

Borup, Jørn
2001 "Tekst og ritual i zen-buddhismen", *Religionsvidenskabeligt Tidsskrift* 38, 33-45.

Eks. 3: Eksempel på artikel i et leksikon:

Hallbäck, Geert
2003 "Apostlenes Gerninger", *Gads Bibelleksikon*, Gads Forlag, København, 37-39.

Eks. 4: Eksempel på kapitel i en antologi

(At det drejer sig om et kapitel i en antologi, markeres med 'in:' + udgiverens navn, efterfulgt af 'ed.' eller udgiverens navne, efterfulgt af 'eds.'. Forfatteren af artiklen kan godt selv være udgiver eller medudgiver af antologien):

Jensen, Jeppe Sinding
2000 "Structure", in: Willi Bruan & Russell T. McCutcheon, eds., *Guide to the Study of Religion*, Cassell, London, 314-333.
Vernant, Jean-Pierre
1979 "Manger aux pays du Soleil", in: Marcel Detienne & Jean-Pierre Vernant,

eds., *La cuisine du sacrifice en pays grec*, Gallimard, Paris, 239-49.

Eks. 5: Eksempel på flere titler af samme forfatter

(Hvis titlerne er fra samme år, adskilles årstalsangivelserne ved litra, dvs. ved bogstaver, der fungerer som tal i litteraturlisten; dette anvendes også i henvisningerne i teksten (fx Westermann 1976a):

Westermann, Claus

1976a *Genesis 1-11*, Erträge der Forschung 5, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt.

1976b *Genesis 1-11*, Biblischer Kommentar zum Alten Testament I/1, Neukirchener Verlag, Neukirchen-Vluyn.

1985 *Theologie des Alten Testaments in Grundzügen*, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen.

Eks. 6: Eksempel på to og på flere forfattere:

Jensen, Hans J. Lundager & Jens Peter Schjødt

1994 *Suveræniteten, kampen og frugtbarheden. Georges Dumézil og den indoeuropæiske ideologi*, Aarhus Universitetsforlag, Aarhus.

Otzen, Benedikt *et al.*

1973 *Myter i Det gamle Testamente*, Gads Forlag, København.

- *Bibelen* anføres normalt ikke særskilt i en litteraturliste, hvis den udelukkende bruges i opgaven som henvisnings- og belægsmateriale; det samme gælder for andre religiøse og kulturelle hovedtekster. I disse normale tilfælde er det bedst i en fodnote at gøre opmærksom på, hvilken oversættelse eller udgave man bruger. Dette bør gøres, første gang der er anledning til det i opgave. Hvis Bibelen absolut skal anføres i litteraturlisten, angiv den da som:

Bibelen

1992 *Bibelen*, Det Danske Bibelselskab, København.

Eller 1998 for den udgave, der også har de gammeltestamentlige apokryfe skrifter med.

- NB: Anfør *ikke* Bibelen i noten som 'Den Hellige Skrifts Kanoniske bøger ... Autoriseret af Hendes Majestæt Dronning Margrethe II', heller ikke selv om det lyder godt (eller komisk). Vær professionel og skriv 'DO 1992' for 'Dansk oversættelse 1992'.
- *Koranen* kan tilsvarende angives i en fodnote: 'I denne opgave henviser jeg til *Koranen*, oversat af Ellen Wulff, 2006'. Hvis den angives i litteraturlisten, angives den som:

Koranen

2006 *Koranen*, oversat af Ellen Wulff, Vandkunsten, København.

HENVISNINGER TIL INTERNETSIDER

Internetsider anføres i princippet på samme måde som artikler, dvs. med efternavn, fornavn, årstal, titel i anførselstegn samt internetadressen. Det kan her være problematisk at anføre sidetal, og de må da udelades.

NB: Det særlige ved Internetsider er, at de kan dukke op og forsvinde igen. Der bør derfor altid anføres dato for, hvornår siden er set. Dette anføres i parentes efter titlen: (set dag, måned, år), fx som i nedenstående eksempel.

al-Braizat, Fares
2002 "Muslims and Democracy. An empirical critique of Fukuyama's culturalist approach",
http://www.worldvaluessurvey.org/Upload/5_Islamdem_2.pdf (set 15.06.2005)

3. Om dokumentation og henvisninger

1. En universitetsopgave er en særlig genre, der adskiller sig fra andre former for fagprosa som kronikker, anmeldelser, debatindlæg, instruktionskrivelser, juridiske og administrative instrukser osv. Det særlige ved universitetsopgaven er fordringen om *dokumentation*. I udgangspunktet skal alle væsentlige oplysninger eller påstande dokumenteres. Det sker, alt efter sammenhæng, ved citater eller ved henvisninger. Dokumentationen – dens omfang, dens kvalitet (graden af præcision) – er et vigtigt kriterium ved bedømmelsen af en opgave.
2. Omfanget af henvisninger beror på et skøn. Ligesom der kan henvises for lidt, kan der også henvises for meget. Det er ikke hvert ord, der skal dokumenteres, men alle væsentlige påstande. Hensynet til dokumentation skal afvejes med hensynet til tekstens læselighed.
3. Det beror også på et skøn, fx hvilke personer der skal forsynes med oplysninger om fx profession eller fødsels- og dødsår. Det vil normalt være overflødigt at oplyse, at Aristoteles var filosof, Paulus apostel eller Frazer antropolog; det vil normalt også være overflødigt at informere om, i hvilket århundrede Paulus virkede, mens det i nogle sammenhænge vil være relevant for Aristoteles' vedkommende, ligesom fødsels- og dødsår for Frazer kan være relevant.
4. Dokumentation er i sagens natur en offentlig tilgængelig og kontrollerbar information om den bedst mulige viden. Derfor skal der henvises til publicerede tekster. Disse skal være så pålidelige som muligt. Derfor skal man også vælge nyere frem for ældre publikationer.
 - a. Det følger af dette, at henvisninger til, hvad en underviser må have sagt til en forelæsning, ikke kan regnes som egentlig dokumentation. Forelæsningsnoter, som en tilhører har taget, er ikke offentligt tilgængelig information. De skal helst undgås som henvisning også i en intern opgave.

4. Henvisning til litteratur

De følgende anbefalinger tager ikke højde for alle tænkelige problemer, og man kan være nødt til at finde på løsninger selv. Hvis man gør det, er det vigtigt, at den valgte løsning er konsekvent. De vigtigste principper er flg.:

1. Henvisninger i teksten, både i brødteksten og i fodnoter, består alene af forfatterens eller forfatternes efternavn(e), årstallet for udgivelse af den tekst (bog, artikel), som der henvises til, samt evt. sidetal i den pågældende tekst. Flg. vil det normalt være tilstrækkeligt at skrive: Pals 2006, 113 – som henvisning til side 113 i Daniel L. Pals, *Eight Theories of Religion*, fra 2006. Formlen er altså: efternavn årstal komma sidetal.
2. Den grundlæggende ide her er, at det er i bibliografien, læseren skal finde de nødvendige oplysninger om, hvilken tekst det drejer sig om. Dette er langt det mest økonomiske, både for forfatteren og for læseren. Forfatteren skal ikke holde styr med, hvornår en tekst bliver nævnt første gang, da det samme format bruges igennem hele teksten. Læseren behøver ikke at huske, hvor en titel blev nævnt første gang, og bladre frem og tilbage for at finde den.
3. NB: Sæt komma mellem årstal og sidetal, ikke mellem forfatternavn og årstal! Sidetallet indledes ikke med 's.' eller 'p.'.
4. Årstallet efter forfatternavnet henviser til den bogudgivelse, der citeres fra, ikke fra den oprindelige udgave. Émile Durkheims klassiker *Formes élémentaires* udkom i 1912. Men hvis der henvises til den udgave, der er kommet i serien *Le livre de poche*, skal henvisningen være 'Durkheim 1991'; og hvis der citeres fra Karen E. Fields engelske oversættelse fra 1995, skal henvisningen være 'Durkheim 1995'.
5. Hvis en bog er et fotografisk optryk af den ældre og oprindelige udgave, kan man bruge dette årstal. Man kan henvise til Hermann Gunkels berømte Genesis-kommentar, hvis endegyldige udgave udkom i 1910, som (Gunkel 1910), også selv om den bog, man citerer fra, faktisk er et fotografisk optryk fra 1969.
6. Hvis det forekommer for kunstigt at referere til en klassiker ved efternavn og faktisk udgivelsesår, kan man bruge den nødløsning i henvisningen også at anføre det oprindelige udgivelsesår i skarpe parenteser efter det faktiske udgivelsesår: (Durkheim 1995 [1912]).
7. Princippet med 'efternavn årstal komma sidetal' er det grundlæggende. Men det gælder primært for forskningspræget faglitteratur. Der er typer af litteratur, hvor andre henvisningsmåder er mere praktiske.
8. Ved *opslagsværker* er det en fordel at bruge en standardforkortelse, hvis en sådan findes. Fx bør der henvises til *Gads Bibel Leksikon* med forkortelsen (akronymet) GBL; *Gyldendals religionsleksikon Religion/Livsanskuelser* kan passende forkortes som R/L; *Gads Religionsleksikon* kan forkortes som GRL. Underviseren vil ofte kunne informere om standardforkortelser. I litteraturlisten angives opslagsværket med fulde bibliografiske oplysninger (dette er vigtigt, da nogle opslagsværker er kommet i flere udgaver og det er nødvendigt at angive, hvilken udgave der henvises til). Hvis der henvises til artikler i opslagsværker, der er forsynet med forfatterangivelse, anføres disse i litteraturlisten som normale artikler, dvs.

med forfatternavn, årstal, artiklens titel i anførselstegn, in: opslagsværkets titel, forlag, by, sidetal. Ved opslagsværker kan udgivernes navne normalt undlades.

9. Det kan være en fordel med en forkortelsesliste; denne kan indeholde de mest nødvendige bibliografiske oplysninger og dermed erstatte litteraturlisten for de pågældende titlers vedkommende. En forkortelsesliste kan se sådan ud:

GBL	Geert Hallbäck & Hans J. Lundager Jensen, eds., <i>Gads Bibelleksikon</i> , Gads Forlag, København 1998.
GRL	Marianne Qvortrup Fibiger & Gina Gertrud Smith, eds., <i>Gads religionsleksikon</i> , Gads Forlag, København 1999.
R/L	Finn Stefánsson & Asger Sørensen, eds., <i>Gyldendals religionsleksikon Religion/Livsanskuelse</i> , 3. ed., Gyldendal, København 1998.

10. Hvis en klassiker citeres hele opgaven igennem, kan man også her bruge en forkortelse, lige som man kan gøre ved standardopslagsværker. Fx kan Durkheims klassiker forkortes *EF* (for *Elementary Forms*). Man vælger selv sin forkortelse. Værket skal opføres både på litteraturlisten og på forkortelseslisten. På forkortelseslisten kan man nøjes med en kortere oplysning, der identificerer bogen og som suppleres af litteraturlisten.
11. Som udgangspunkt anbringes henvisninger i brødteksten og sættes som sagt i parentes: 'Lévy-Bruhl var uden tvivl en indflydelsesrig forsker (Paden 2006, 12); ikke desto mindre...'. I forhold til at anbringe alle henvisninger i en fodnote spares der derved megen plads på siden.
12. Nogle gange er det nødvendigt at anføre forfatterens navn i selve teksten, og det kan forekomme tungt at gentage det i henvisningen. Hvis sammenhængen i øvrigt er klar, kan man nøjes med årstal og sidehenvisning. 'Lévy-Bruhl var uden tvivl en indflydelsesrig forsker, som bl.a. William Paden (2006, 12) har anført', er en bedre løsning end 'Lévy-Bruhl var uden tvivl en indflydelsesrig forsker, som bl.a. William Paden (Paden 2006, 12) har anført'.
13. Hvis man i brødteksten fortløbende refererer til sider fra samme værk, kan man nøjes med et 'ibid.'; et 'ibid.' uden yderligere oplysninger vil sige fra samme side i samme værk som det sidst anførte; 'ibid.' med sidetal (ibid., 213) vil sige 'side 213 fra sidst anførte værk'. Men hvis rækken af henvisninger fra samme værk brydes af henvisning til et andet værk, må den oprindelige fulde henvisning gentages. Fx i flg. tænkte uddrag af en opgave:

Durkheims udgangspunkt er skellet mellem hellig og profan (jf. Pals 2006, 96). Hellige genstande og handlinger vedrører afgørende, kollektive spørgsmål (ibid.), og ritualets effervescent kan endog medføre en momentan ophævelse af individets bevidsthed (ibid., 101). I beskrivelsen af centralaustralske ritualer kan Durkheims stil i øvrigt selv få visse effervescente overtoner (Durkheim 1995, 218). Men de tilsyneladende kaotiske træk er ritualets middel til at binde samfundets medlemmer emotionelt til hinanden (Pals 2006, 107).

14. Ved henvisninger til Bibelen bruges *ikke* normale boghenvisninger; skriv *ikke* 'Bibelen 1992, s. 340' el. lign.! Man anvender den standard, der bruges i GBL og i de autoriserede udgaver, dvs.: forkortelse af skriftets navn, tal for at angive kapitel, komma, tal for at angive vers. 1 Kong 8,27 vil altså sige: vers 27 i kap. 8 af Første Kongebog. Bemærk at der ikke er forkortelsespunktum efter hverken '1' eller 'Kong' her. Hvis der *kun* henvises til Første Kongebog, kan skriftets navn skrives ud, eller det kan skrives med forkortelsespunktum efter bogens navn: '1 Kong.' Flere vers i samme kapitel adskilles med punktum: 1 Kong 8,27.30 betyder altså, at der henvises til de to vers 27 og 30. Hvis der henvises til en længere passage, forbindes det første og det sidste vers i passagen med en bindestreg: 1 Kong 8,27-30. Dele af et vers kan angives ved brug af bogstaver a og b. Første halvdel af verset 1 Mos 2,4 er altså 1 Mos 2,4a; anden halvdel er 1 Mos 2.4b.
15. Ved henvisning til andre religiøse og litterære skrifter anvendes lignende standarder. Fx kan en henvisning til Odysseen være: Od XI, 27 – altså: Odysseens elvte sang, vers 27; tilsvarende Od XI, 27.30 og Od XI,27-30.

5. Citater

1. Kortere citater: Hvis et citat er kortere end tre linjer, indsættes det i brødteksten. Det markeres med dobbelte anførselstegn.
2. Citater skal gengives nøjagtigt. Hvis ord er kursiverede, sat med fed skrift eller lignende, gengives dette også i citatet.
3. Hvis noget udelades af citatet, angives dette med fx tre punktummer (som i ovenstående eksempel, eller med parentes og tre punktummer (...)). Derimod behøver man ikke at sætte sådanne udeladelsespunktummer før og efter citatet.
4. Hvis der er en åbenbar fejl i citatet, fx en stavfejl eller et forkert årstal, kan dette markeres med: (sic!). Det er latin og betyder, at 'det står der faktisk'.
5. NB: Brug ikke kursiv til at markere citat!
6. Længere citater: Hvis et citat fylder mere end tre linjer, bør det indsættes som en særlig del af teksten. Nemtest er at bruge dobbelt afsnit, mindre fontstørrelse og ekstra indrykning i begge marginer. Citatet afsluttes normalt med henvisning i parentes. Citater af denne type er markeret ved afsnit, fontstørrelse og indryk og behøver derfor ikke anførselstegn. Fx som her (fra Armin W. Geertz, "Om religion og kognition", *RvT* 46, 2005, 12):

Clifford Geertz gjorde i sin tid op med denne individualistiske holdning:

I distinguish between two reasonably different approaches to the study of human "thought" currently in vogue: a unific one, which conceives of it as a psychological process, person-bounded and law governed, and a pluralistic one, which conceives of it as a collective product, culturally coded and historically constructed – thought in the head, thought in the world (Geertz 1982, 14).

For Geertz drejer det sig om "conceiving of cognition, emotion, motivation, perception, imagination, memory ... whatever, as themselves, and directly, social affairs" (Geertz 1982, 153). Hans "udendørspsykologi" drejer sig således om mennesket og om kognition i dens naturlige kontekst. ...

6. Fodnoter

1. Hvis noten i brødteksten gælder et ord i brødteksten, sættes nummeret umiddelbart efter dette ord. Hvis noten gælder hele sætningen, sættes nummeret efter det punktum, der afslutter sætningen.
2. I fodnoterne anføres mere omfattende litteraturhenvisninger, supplerende informationer og diskuterende anmærkninger. Hvis der henvises til en række tekster, evt. af forskellige forfattere, hver med deres årstal og sidetal, kan parenteser i brødteksten blive så stor, at læseren risikerer at miste overblikket. I så fald bør henvisningen bringes i en fodnote. Princippet for at anføre – forfatternavn årstal komma sidetal – er det samme som i brødteksten; men i fodnoten benyttes ikke parentes.
3. Bemærkninger i øvrigt kan også anbringes i fodnoter. Her skal man passe på med, at fodnoteteksten ikke vokser og bliver en længere, selvstændig tekst. Pas også på med at introducere nye emner i en fodnote, der i udgangspunktet handler om noget helt andet. Sker dette – og det fortsat er en uundværlig drøftelse (!) – bør der skaffes plads til den i brødteksten. Marker gerne med en formulering, som forklarer læseren, at der her kommer en digression, et indskud eller lignende: “På dette punkt i opgaven vil jeg gerne inddrage...”; “Før jeg går videre, vil jeg lige kaste et blik på ...”; “Her åbner jeg en parentes...”

7. Tillæg 1: Henvisningslatin

I henvisninger og i litteraturliste bruges af traditionelle og praktiske grunde ofte latinske forkortelser, ofte kursiveret. De kan forkortes mere eller mindre. En økonomisk udgave er flg.:

<u>forkortelse</u>	<u>ordet</u>	<u>betydning</u>	<u>funktion</u>
<i>id.</i>	idem	‘den samme’	Bruges i brødteksten, hvis den samme forfatter skal anføres med en anden titel. Bruges ret sjældent og kan måske helt undværes.
<i>ibid.</i>	ibidem	‘på samme sted’	Bruges i brødteksten, hvis der fortløbende refereres til den samme titel. Kan kun bruges, hvis rækken af henvisninger ikke afbrydes af henvisninger til andre forfattere. I så fald må den oprindelige henvisning (efternavn og årstal) gentages.
<i>et al.</i>	<i>et alii</i>	‘og andre’	Bruges i litteraturlisten. Den markerer, at der er mere end én udgiver til et værk; bør bruges med skønsomhed. Hvis der er to udgivere, bør de begge anføres; hvis der er mere end to, kan man nøjes med at nævne den, hvis navn kommer først i alfabetisk rækkefølge og derefter skrive <i>et al.</i>
<i>passim</i>		‘på forskellige steder’	Bruges i brødteksten. Den bruges, når der skal henvises til en sag, der omtales mange steder i

<i>supra, infra</i>		'ovenfor', 'nedenfor'	en tekst og det vil være uoverskueligt eller vilkårligt at nævne bestemte sider. Bruges i brødteksten. Den bruges, når noget tidligere ('oppe i teksten') har været omtalt, eller noget senere ('nedenfor i teksten') skal omtales. Skal bruges med omtanke; kan helt undlades.
scil.	<i>scilicet</i>	'det vil sige', 'naturligvis', 'underforstået'	Bruges i brødteksten; Den bruges, når der gives en oplysning, som forfatteren formoder kan være, men ikke er sikker på er, overflødig. Kan virke storsnudet.

8. Tillæg 2: Råd om formatering om litteraturliste oprettet med tabel i Word.

1. Hvis litteraturlisten skrives med tekstbehandlingsprogrammet Word, er det praktisk at anvende funktionen 'Tabel', som det er sket i de ovenstående eksempler. Processen er: (a) Tabellen oprettes. (b) Den højre kolonne rettes til med musen. (c) Med tabulatortasten placeret i nederste rækkes sidste celle kan nye rækker indsættes.
2. Tabellen kan bruges til at tælle siderne sammen: (a) Anbring en tom sidste linje; (b) placer musen i dennes højre kolonne; (c) brug funktionen 'Formel'; der skal stå =SUM(ABOVE) i øverste felt.
3. NB: Hvis Word bruges til opstilling af listen i skema, bruges tabulatoren til at gå fra celle til celle i skemaet. Men tabulatoren skal også bruges til at indsætte ryk- ket mellem årstal og titel; her skal Ctrl-tasten bruges sammen med tabulator- tasten.
4. Den indrykkede tekst (titel osv.) får samme venstremargin ved at indtaste Ctrl- tasten og T samtidig.
5. Man kan stille tallene i yderste højre kolonne ned i bunden af hver celle ved at bruge funktionen "Cellejustering", som ligger på højre musetast, når blinkeren står inde i tabellen.
6. Man kan få et pænere indtryk, hvis man giver lidt luft mellem rammen og tek- sten. Det sker ved at vælge funktionen 'Egenskaber for tabel' på højre musetast, under 'Tabel' vælge 'Indstillinger' og under 'Standardmargen i celler' indtaste fx 0,1 cm i alle de fire rubrikker.

Et eksempel:

Pals, Daniel L. 2006	<i>Eight Theories of Religion</i> , Oxford University Press, Oxford.	323
Jensen, Jeppe Sinding 2000	"Structure", in: Bruan, Willi & Russell T. McCutcheon, eds., <i>Guide to the Study of Religion</i> , Cassell, London, 314-333.	20
Vernant, Jean-Pierre 1979	"Manger aux pays du Soleil", in: Detienne, Marcel & Jean-Pierre Ver-	11

nant, eds., <i>La cuisine du sacrifice en pays grec</i> , Gallimard, Paris, 239-49.	
i alt	354

Når man har oprettet tabellen og færdiggjort litteraturlisten, kan man fjerne rammerne ved at aktivisere funktionen 'Kanter og skygger' på højre musetast, når blinkeren står inde i tabellen, og vælge 'Kanter' og 'Ingen'.